

ganste klart, at Loven kun handler om dem, der ikke have været gifte.

Justitsministeren: Jeg kan ikke nægte, at det har overrasket mig, at Udvalget er gaaet saavidt, som skeet er. De Udtalelser, der faldt ved Sagens første Behandling, gavede ikke Anledning til at antage, at man vilde gaae saa vidt, at man vilde stille de ugifte Qvinder i Klasse med Mandspersoner. Der blev vel af et enkelt Medlem i Thinget fremsat den Anskuelse, at dette Forhold vilde være rigtigt; men selv den ærede Ordfører udtalte, at, om han end ansaae en saadan Ordning af Forholdene for rettest, vilde han dog ikke urgere den, men vilde, anseet det for tilstrækkeligt, at der ved Siden af den Myndighed, som Regjeringsudkastet indrømmede, blev aabnet de ugifte Qvinder Adgang til at erholde Fuldmyndigheds-Bevilling. Jeg troede derfor, at det ærede Udvalg vilde i denne Retning have stillet et Endringsforslag til Loven, men dertilmod ikke, saaledes som skeet er, sætte de ugifte Qvinder ganste paa samme Fod som Mændene. Skal man gjøre sig Rede for, hvilket af disse 2de Forslag, enten Regjeringsudkastets eller det ærede Udvalgs, er det, som man bør give Fortrinnet, vil man snart finde, at man her har med et Spørgsmaal at gjøre, som Enhver for sig let afgjør, medens det er vanskeligt paa en fyldestgjørende Maade at begrunde den givne Besvarelses Rigtighed. Man vil nemlig her befinde sig paa et Gebeet, hvor der ikke er Tale om en Sætning, hvis Rigtighed lader sig godtgjøre ved Fornuftslutninger eller ved Beviser, der kunne føres med mathematisk Stringens. Spørgsmaalet vil være at afgjøre efter Enhvers individuelle Anskuelse og Enhvers Opfattelse af Forholdene; og denne Anskuelse og denne Opfattelse af Forholdene vil og maa og kan ikke Andet end lade sig modificere af de Erfaringer, man har gjort, og af de Livsforhold, hvorunder man har været stillet. Jeg tror heller ikke, at det er lykkelig Udvalget paa nogen tilfredsstillende Maade at godtgjøre Rigtigheden af det Resultat, hvortil Udvalget er kommet. Udvalget har i Spidsen for sin Deduction stillet de fremmede Landes Lovgivninger, og er ved at betragte dem kommen til

det Resultat, at den almindelige europæiske Retstilstand ingenlunde gaaer ud fra den Anskuelse, at den ugifte Qvinde hele sit Liv skal blive at betragte som umyndig, men at det er en Mangel ved Tilstanden i de nordiske Lande, at Qvinden ikke her, som i flere af de større europæiske Lande, har opnaaet samme Myndighed som Manden. Udvalget gaaer derefter over til at betragte Forholdene her i vort Fædreland, og er efter flere almindelige Overtringer kommet til det Resultat, at det ikke er antageligt, at de ugifte Qvinder og Qvindeerne overhovedet vilde benytte den Myndighed, der maatte blive dem indrømmet, paa en for deres oeconomiske Anliggender farlig Maade, eller paa en anden Maade end den, hvorpaa Manden i Almindelighed benytter den, og at der altsaa ikke er større Fare ved at indrømme Qvinden Myndighed end den, der er forbunden med den Myndighed, hvoraf Manden er i Besiddelse. Jeg skal nu tillade mig kortelig at gennemgaae de Argumenter, som Udvalget saaledes har anført. Naar for det Første Udvalget har støttet det Resultat, hvortil det er kommet, paa fremmede Lovgivninger, saa maa jeg først gjøre den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig, at man ikke saaledes kan drage Slutninger fra fremmede Lovgivninger; det gaaer ikke an at tage en enkelt Bestemmelse ud af fremmede Lovgivninger, og deraf slutte, at den samme Bestemmelse vilde være hensigtsmæssig i et andet Land. Der kan ved Siden af den Bestemmelse, som man vil benytte, bestaae Institutioner, som hæve den Fare, der ellers kunde være forbunden med en saadan. Naar der saaledes er taget Exempel fra England, saa maa jeg bemærke, at ved Siden af den fuldstændige Myndighed, som den engelske Lovgivning indrømmer Qvinden, indrømmer den Forældrene en uindskrænket Ret til at tage Bestemmelse om deres Formue. Derved ville altsaa Forældre have det i deres Magt at tage saadanne Bestemmelser med Hensyn til deres Døttres Disposition over den Formue, der maatte tilfalde dem, at den Fare, man kunde berygte, naar Qvinden blev fuldmyndig, bortfalder. Men det er ikke alene Lovbestemmelser, der kunne findes i det paagældende Land, som kunne neutralisere den Fare, en anden der